

FRONT

Periòdic d'esquerres

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
ANSELM CLAVÉ, 69

(Dels articles en són responsables llurs autors.)

Any I - Núm. 13

Calella, 18 d'agost de 1934

Val 20 cèntims

/ F r e d /

No hi ha dubte que quan hom no sap que dir, parla del temps; però aquestes converses, cent per cent baromètriques, estan més en ús en els medis d'aquelles persones panxa-contentes i conservadores. Així jo, sempre que veig el típic dibuix del senyor Esteve, me l'imagino parlant del temps, i com que acostuma tenir un físic arrodonit i ben conservat, amb unes carns toves rematades per un paner imponent, m'el figuro parlant de la calor, d'aquella calor que li va fonent el greix de mica en mica. Indubtablement el senyor Esteve no és feliç més que voltat de neu. Igual que un flaquer que, tot el dia rara el forn, desitja les delícies d'un bon ventilador.

Realment, aquest estiu la calor és despiadada. No estic suat com un peix precisament, perquè el fet d'estar mullat no implica suor, ja que hi han moltes menes de mullenes, fins i tot la que suposa l'adagi que fa, «escuses del malalt, que diu que sua.»

Són intolerables les bromes que «es gasta» la calor. Fins fa difícil distingir les persones ben educades. Clar, el pobre senyor Esteve es veu obligat a portar la camisa per sobre els pantalons, a treure's els mitjons ensenyant unes cames massa peludes per ésser estètiques, i a adoptar una vestimenta i posició simplement

olla. I això és un atemptat a les bones maneres i a la decència, i per acabar-ho d'adobar, posa al descobert la incultura substancial en tothom, demostrant que la camisa blanca i el barret fort, no són més que una capa artificial i sagristanesca, que tapa totes aquelles cosetes lletges que la calor posa barroerament al descobert.

La calor ens porta una imatge pura, de gent sense prejudicis de fanàtic, de sol que neteja menjant-se la pell bruta, de vegetació esclatant i atapaïda, d'aigua fresca... però no, no és això. Quan fa calor no es beu aigua, sinó rom i cazaïlla, que cremen. Tothom sap que als països freds, la gent no s'emborratxa mai. I és així, encara que sigui mentida.

A l'estiu tota cuca viu, fins els desvergonyits que no són de l'opinió del senyor Esteve. A l'hivern, en canvi, els pots declarar el pacte de la fam i no tenen salvació possible.

L'hivern evoca imatges de cera. ¡Què bonic és l'hivern!

Però cal convenir, senyor Esteve, que la calor, amb la mandra que dona, permet als jutges d'adormir-se, i els priva de despatxar els assumptes amb la rapidesa necessària, i això per segons qui, és una aventatge.

CAMIL BOFILL

Barcelona. Presó.

Saludem des d'ací a tots aquells lluitadors que per la conquesta de les llibertats de la nostra terra es troven a la presó, especialment els nostres companys Joan Moragas i Serafí Rangel i el bon amic Bofill.

Salut i coratge, amics.

Participem a tots els nostres amics que ha estat absolt el nostre company Joan Moragas, d'Estat Català, en una de les causes que se li segueixen.

Ho celebrem.

